

proti Leopoldu a Vojtechu S-ovym a Ottu P ovi, vyplývá, že uznán byl nárok prvního z nich proti ostatním jmenovaným na zvýšení úplaty za dříví z téhož revíru pro hospodářský rok 1920—1921, což důsledkem §u 8 zákona platí i pro další hospodářské roky. Není proto závadu, aby nárok ten nebyl přiznán i navrhovatelům Leopoldu a Vojtechu S ovi vůči jich nabyvateli obmýtního práva. Opačný náhled nižšího soudu odporuje zjevně zákonu, čímž dán je podle §u 16 pat. o n sp. říz. důvod k dovolacímu rekursu. Důsledkem toho bude nutno stanovit zvýšení úplaty té podle §u 7 zákona.

Rekursní soud pokládá právem za nepřipustný ve smyslu §u 6 zákona čis 121/21 rekurs do usnesení, jímž soud prve stolice stanovil jistotu ve smyslu téhož §u. Neboť, určil-li soud s konečnou platností jistotu podle volného uvážení, platí to i o dalších změnách této jstoty, ať jde o její zvýšení nebo snížení. Neměl ovšem rekursní soud zabývat se rekursu i po stránce hmotného práva, a měl jej důsledkem správného svého názoru odmítnouti. Totéž platí i o dovolacím rekursu, neboť nejvyšší soud není s to vzhledem k §u 6 zákona zabývat se tímto rekursu.

Čís. 4970.

Z rozhodnutí o odhadu nemovitosti k vůli vyměření dávky z přírustku hodnoty (§ 17 nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n.) nabyt práv (§ 11 nesp. říz.) buď zemský inspektorát pro zemské dávky, nebo zcizitel nemovitosti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 285 25.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla k vůli vyměření dávky z přírustku hodnoty určena nabývací cena nemovitosti, vznesl po uplynutí čtrnáctidenní lhůty rekurs bývalý vlastník nemovitosti. Rekursní soud rekursu vyhověl, shledav, že třetí osoby dosud nenabýly práv z usnesení prvního soudu.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že rekurs do usnesení prvního soudu zamítl.

D u v o d y.

Soudním odhadem ve smyslu §u 17 vladního nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n. určuje se výše obecné hodnoty (§ 7 cit. nar.), jež je spornou mezi zemským inspektorátem pro zemské dávky v Piaze a zcizitelem nemovitosti. Podle výše obecné hodnoty, stanovené soudním odhadem, řídí se pak výše dávky z přírustku hodnoty nemovitosti a povinnost k placení útrat soudního odhadu. Z toho patrno, že buď zemský fond, nebo zcizitel, nabývá práv ze soudního usnesení, kterým odhadní výše sporné obecné hodnoty se stanoví, a že proto změna tohoto usnesení je vždy na škodu jedné ze stran. V tomto případě nabyt usnesením prvního soudu práva zemský fond a nebylo proto možno změ

niti je po jeho pravomoci ve smyslu Šu 11 nesp. říz., naopak měl býti rekurs jako opožděný odmítnut.

Čís. 4971.

Nárok nemanželské matky na náklad, jež učinila na nemanželské dítě (§ 1042 obč. zák.), jest proti otci uplatňovati výlučně (§ 49 čís. 2 j. n.) na okresním soudě.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 321 25.)

Žalující nemanželská matka domáhala se žalobou, zadanou na sborovém soudě první stolice na žalovaném nemanželském otci náhrady nákladu 55.000 Kč, jež byla učinila na nemanželské dítě. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl. **Důvody:** Žalobkyně jakožto matka nezletilé Marie M-ové, opírajíc se o ustanovení Šu 1042 obč. zák., uplatňuje proti žalovanému jakožto nemanželskému otci tohoto dítěte nárok na náhradu nákladů, jež prý za žalovaného činila na výživu, šacení, výchovu a ošetření. Spor takový náleží dle Šu 49 čís. 2 j. n., nehledíc k hodnotě předmětu sporu, před soud okresní. Dle Šu 104 j. n. nemohou záležitosti, náležející před okresní soud, vzneseny býti na sborový soud první stolice. Ježto tudíž napadený rozsudek byl vynesен soudem, který ani výslovnou úmluvou stran nemůže pro tento spor se státi příslušným, bylo dle Šu 471 čís. 7 a 473 a § 477 čís. 3 c. ř. s. rozsudek i řízení jemu předcházející v sezení neveřejném usnesením zrušiti jako zmatečné a žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Usnesení odvolacího soudu jest odůvodněno a stačí v tom směru poukázati na správné důvody napadeného usnesení, jež odpovídají stavu věci a zákonu, jakož i judikatuře tohoto, jakož i bývalého vídeňského nejvyššího soudu (viz k tomu rozhodnutí čís. 603 Sb. n. s. a Neumann, komentář k c. ř. s. u Šu 49 čís. 2 j. n.). Vývody rekurentky nejsou s to, by vyvrátily správnost oněch důvodů, zejména jest bezvýznamným její poukaz na výši jejího nároku, neboť pouhou svou výší nestává se ještě nárok sám o sobě primitivní, nárokem komplikovaným, k jehož rozřešení nedoporučovala by se příslušnost okresního soudu dle Šu 49 čís. 2 j. n. Ostatně není v tomto případě ani tato vlastnost žalobního nároku důvodem založení příslušnosti okresních soudů. Také nelze z ustanovení cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. zák. ničeho dovoditi ve prospěch názoru stěžovatelky na soudní příslušnost, neboť není-li v jednotlivých případech zapotřebí, by otcovství a výživné ustanoveny byly sporem (§ 16 první dílčí novely k obč. zák.), nedotýká se ustanovení toto případů, v kterých cestu sporu obejít nelze a v kterých pak platí neztenčeně předpis příslušnosti dle Šu 49 čís. 2 j. n.